

שנים רבות הייתי נגד תואר ראשון. היה לי אנטי נוראי. לא האמנתי בפסיכומטרי, המילה "אוניברסיטה" וכל הסיפורים המפחידים על סטודנטים שלומדים למבחנים עד 3 לפנות בוקר, סמינריונים מפציצים, המילה סטטיסטיקה שמהדהדת אצל כל סטודנט כאילו היא השטן ועוד... עד שסיימתי קורס מורי דרך והתוודתי לאפשרות של תואר ראשון, בלי פסיכומטרי. כבר משוכה אחת נפלה. אז הרמתי טלפון למזכירות והתחלתי לגשש ולברר מה זה אומר ומה נדרש. כבר בשלב הזה הרגשתי סבלנות מהצד השני של הטלפון, ושיחות נוספות שהיו לי לאחר מכן המשיכו בנעימות וסובלנות עד אין קץ. עוד משוכה שנפלה – יש אנשים נחמדים בעולם. על הקורסים שחובה ועל הקורסים שרשות ואיזה חוגים אפשר לשלב במסגרת התוכנית ומה הקטע עם הבחינה באנגלית – כל זאת ועוד רק חיזקו אצלי את המצב – הייתי אנטי אוניברסיטה ולפתע זה לא נראה כל כך נורא.

ואז התחלנו – סמסטר א שנה א – צעירים פעורים שלא מבינים מהחיים האקדמאים, מחפשים בנרות את כיתה 608 או 609, מזל שהיינו רק בניין אחד ליד כך שהטעות לא הייתה כה גדולה. ואז הפסקה – יש חצי שעה לאכול, להתרענן, לפעמים לעבור לכיתה אחרת שנמצאת בבניין אחר שבמקרה בצד השני של האוניברסיטה, בדרך להיתקל באדם שאולי הכרתם בעבר להחליף איזו מילה ולהמשיך הלאה כדי לא לאחר למרצה כבר ביום הראשון ללימודים. שלום כיתה א. מהר מאוד מצליחים להבין איך העניינים מתנהלים וכל המרצים בשיעור הראשון בלי יוצא מהכלל – מרגיעים. קודם כל תרגעו אמרה הפולניה, ואכן צדקה. אין מה לפחד, אין מה לדאוג, אנחנו פה בשבילכם. כן, כל הסיפורים על המרצים ש"מתעללים" ועושים את החיים קשים – התפוגגו תוך זמן קצר מאוד.

בעזרת תמיכה של המרצים, של רכזת החוג וראש החוג – חכו, זה הדובדבן שבקצפת – מהר מאוד הרגשתי בבית. הרגשתי שמצאתי מקום שמתקבל אצלי על הדעת ומקבלים אותי שם יפה, בסבלנות (כי מי שלא מעופף ועם הרגליים על הקרקע מרים טלפון או שולח מייל עם שאילתה, יותר מפעם אחת) ובפתיחות. בשום שלב לא הסתירו מידע או לא הסבירו משהו עד שהיה מובן לגמרי. ואז מגיעה ראשת החוג להגיד שלום ובהצלחה. כבר ברגע ראשון אפשר היה להתמקסם מהדמות שדואגת לסטודנטים שלה כמו שאמא אווזה דואגת להעביר את גוזליה מצד אחד לצד השני של הנהר. אפשר לקבוע פגישה לדון על כך וכך – כן. אפשר לשלוח מייל בנושא כך וכך – כן. אפשר להתקשר אם יש משהו חריג – כן. והדוגמאות עוד רבות. ראשת החוג שאכפת לה מהסטודנטים שלה. מאוד! הקשר עם המזכירות במהלך התואר היה רציף, ללימור על כל שאלה הייתה תשובה, וחיוך!

והנה חלפו להם חמישה סמסטרים, עברתי את כל המשוכות המפחידות – סמינריונים, מבחנים (מבלי ללמוד עד 3 לפנות בוקר), ספריה, קמפוסים, עבודות, חו"ל אחד והגעה לכמות הנקודות שיש להשלים על מנת לקבל את הזכאות לתואר – והגעתי לרגע המיוחל. לא רק שסיימתי, אלא אני עכשיו במקום שמאפשר לי גם להמשיך קדימה – ותכף מתחילה תואר שני. אז אם מספרים לכם סיפורים מפחידים על אוניברסיטה – אל תקשיבו. אם מספרים לכם שיש חוג בו יש יחס אישי ודואג (כי בסופו של דבר זה מה שיקנה אותי) – תדעו שזה קיים וזה נכון. וזה החוג שלי! לימור הקצפת ונורית הדובדבן ובפנים עוגת שכבות נהדרת של מרקמים ונדבחים ומוס שוקולד.... אחחחחח אין על לימודי ישראל!